

ספר זוהר המהרח"ו

ענף א: הקדמת מורינו הרב חיים ויטאל זכותו יגן עלינו אמן על שער ההקדמות.
ענף ב: הקדמת מורינו הרב חיים ויטאל זכותו יגן עלינו אמן על שער ההקדמות
 ספר דרך עץ חיים להרח"ו ל (רבינו משה חיים לוצאטו) בעל ספר מסלת ישורים -
 והוא הקדמה לספר פתחי חכמה, והוא מוסר על ספר עץ החיים למורינו הרב
 חיים ויטאל זכרונו לחיי העולם הבא.

חלק ג **אור הזוהר 314 * חשוון תשע"ד**
מפעל הזוהר העולמי
 בנושאות כ"ק אדמו"ר מהאלמין שליט"א מחבר למעלה מאלף ספרים טל: 0527651911
גדולי הצדיקים ואומרים ללמוד זוהר הקדוש

הנקראים בנים פנזכר בתקון (דף א:), וזה לשונו: אפרוחים אילין מארי משנה בנים אילין מארי קבלה, ועליהם אמר "בנים סכלים המה ולא נבונים" כי הם עוסקים בחכמת האמת כפי העולה בדעתם הקצרה ובעיונם החלש ואינם יורדים לעמק הענין להבינו על אמתותו כמו שנקטב בעזרת השם.

וכנגד פת חכמי הפשט אותם אשר הם מואסים לעסק בחכמת האמת הנקרא עץ החיים וחי עולם ועוסקים בספורים הפשטים בפשוטן בלבד, ואומרים שאין בתורה אלא הפשט בלבד, חס ושלום, אשר הוא נקרא עץ הדעת טוב ורע פנזכר לעיל, עליהם אמרו (ירמיה שם כב): "חכמים המה להרע ולהיטיב לא ידעו", כי בסבת היותם מואסים בעץ החיים אין הקדוש ברוך הוא עוזר אותם והם שונים בפשטי עץ הדעת טוב ורע ומהפכים אותו לרע ומטמאים את הטהור ואוסרים את המתקד ופוסלים את הכשר ותקלות רבות יוצאות מתחת ידיהם בעוונותינו הרבים.

ואחר שכלל אותם הנביא בדרך קצרה חוזר לבארם דרך פרט. וינגד הפת הראשונה אמר "ראיתי את הארץ והנה תהו" הם עמי הארץ אשר נקראים על שם הארץ כי משם נפשם חצבה כמו שאמר הכתוב (קהלת ג כא): "ורוח הבהמה היודת היא למטה לארץ" היא רוח הבהמית אשר להם כמו שאמר הכתוב (בראשית א כד): "ותוצא הארץ נפש חיה למינה", כי מלבד היות הגוף נחצב עפר מן האדמה גם נפשם חצבה מן הארץ למינה ממש ונקרא נפש חיה, כי בכלל חיה בהמה. וכן נדרש בפרשת זה במדרש הנעלם בכתב יד, עין שם, ולהיותם נחצבים מן הארץ כל עסקם הוא בישוב הארץ במשא ומתן בנטיעה ובזריעה ובבנינים, דברים שאין בהם תועלת רק אל הגוף, ומניחים חיי עולם היא התורה, כמו שאמר הכתוב (ירמיה לג כה): "אם לא בריתי יומם ולילה חקות שמים וארץ לא שמתי", ומחזירים העולם לתהו ובהו, אשר לסבה זאת קראם למעלה אילים באמרו "כי אויל עמי", כי אין לך אונת גדולה מזו לקים את גופם ולהחריב נשמתם, וכל זה גרם להם "כי אותי לא ידעו" ולא נתעסקו בתורה הנקרא עץ החיים לחיותם דרך חיי עולם הבא.

טז) הגאולה תבוא כשנעסק באהבה בחכמת האמת
עוד מקום אחר, אמר ליה אליהו זכרונו לברכה לרבי שמעון בן יוחאי וזה לשונו: רבי כמה זכאה אנת דמהאי חבורא יתפרנסון כמה עלאי עד דיתגליא לתתא בסוף יומיא ובגנייה "ושבתם איש אל אחתו" וכו'. הרי מבאר כי חטא זה החל להיות מאדם הראשון ועד עתה, וכאשר נשוב בתשובה לעסק מאהבה בחכמה הזאת יגאלו ישראל במהרה בזמנינו אמן.

שמוע שמעתי נאקת ירמיהו הנביא מתנווד ומתמרמר במר נפשו באמרו (ירמיה ד כא): "עד מתי אראה נס אשמעה קול שופר כי אויל עמי אותי לא ידעו וגו' ראיתי את הארץ והנה תהו וגו' ראיתי והנה הפרמל וגו' כי פה אמר השם שממה תהיה כל הארץ וכלה לא אעשה וגו' הציקתני רוח בטני" לבאר פסוקים האלו הנאמרים באמת על ידי ירמיה הנביא עליו השלום בדרך נבואה על הדור האחרון הנה בהיותו מתמרר על ארך גלותנו יותר משעורו.

וזהו מה שכתוב "עד מתי אראה נס", הוא הנס והגדל של המשיח פנזכר בפרשת משפטים (דף קב), וזה לשונו: וזיתון, נס דמשיח בן דוד, ארנה רשים עליה לימינא, ונס דמשיח בן יוסף, שור רשים עליה לשמאלא וגו'. אשמעה קול שופר, זה קבוץ גלויות העתיד להיות אחר ביאת משיחנו במהרה בזמנינו אמן, פנזכר בזוהר פרשת תולדות (דף קלט) וזה לשונו במדרש הנעלם על פסוק "בונה ירושלים השם" ואחר כך "נדחי ישראל על כנס" וזה שאמר הכתוב: "והיה ביום ההוא יתקע בשופר גדול" וגו', ונתן טעם אל אריכות הקץ "כי אויל עמי" בלשון נתינת טעם אל האמור "עד מתי אראה נס".

ובאור הענין הוא כי הנה עם בני ישראל נחלקים לשלש פתות:
פת ראשונה: מהם הם עמי הארץ המון העם.
פת שנייה: הם התלמידי חכמים העוסקים בפשטי התורה.
פת שלישית: והיא בעלי חכמת האמת.
והנה כנגד פת ראשונה אמר "כי אויל עמי אותי לא ידעו" ירצה, הם המון העם הנקראים עם סתם, וכנגד פת השלישית הם העוסקים ברזי התורה וסודותיה

יז) כי לא על חנם כפי רצונם פסקו טמא טהור אסור והתר כשר ופסול אלא מתוך פנימיות התורה כנודע ליודעי חן - חכמת ספר הזהר היא המאירה אותם, ומבארת הדברים הנאמרים בתלמוד

וכנגד הפת השניה הם התלמידי חכמים העוסקים בתורת השם אשר נפשים חצובה מן השמים ולא מן הארץ אמר "ואל השמים ואין אורם" כי גם שנפשים חצובה מן השמים אין להם אור בתורתם כמו שכתתי למעלה בשם רבותינו זכרונם לברכה על פסוק במחשבים הושיבני זה תלמוד בבלי. **וחכמת ספר הזהר היא המאירה אותם ומבארת הדברים הנאמרים בתלמוד במלבושים כאלו הם חשובים גשמיים, אשר עליהם נאמר "ותורה אור" וזה שכתוב "ואל השמים ואין אורם".**

ועל זה נתנבא ישעיה הנביא בנחמותיו ואמר "והולקתי עורים בדרך לא ידעו" וגו', כי התורה הפשוטית נודעו במספרם וכמו שכתוב "רבי ישמעאל אומר ב"ג מדות התורה נדרשת" וכו' אמנם ל"ב נתיבות החכמה שבהם נברא העולם הנזכר בריש ספר יצירה לא נודעו, והנה אלו הל"ב נתיבות החכמה האמת נעלמים תוך י"ג מדות של הפשט וכללות כלם הם ל"ב אה"ד, וכמו שכתוב למעלה בשם הזהר בפרשת פנחס (דף רמד:): **וּבָנּוּ דַמְתִּינִיתִי וְאִמּוּרָאִין, כֹּל תַּלְמוּדָא דְלַהוּן, עַל רִזִין דְאִוּרִיָּתָא סִדְרוּ לֵיהּ.**

ובלי ספק כי העוסקים בתלמוד בבלי בלבד מגששים כעורים קיר בלבושי התורה ואין להם עינים רואות גרזי התורה הנסתרים בו, כי לא על חנם כפי רצונם פסקו טמא טהור אסור והתר כשר ופסול, אלא מתוך פנימיות התורה כנודע ליודעי חן, וכמו שקראם במקום אחר הא' שבאריה לעיל סתימין עיניו וכו'.

וזה שכתוב מי עור כי אם עבדי, אבל הפונה היא למעוטי ולאפוקי חכמי האמת הנקראים בנים אינון מארי קבלה כנזכר לעיל, אבל העוסקים במשנה לבדה בלתי הסתכלותם בסודותיה, וכפי סודותיה יפסקו הדינים אם אסור ואם מתר כנזכר לעיל, הנה אלו עורים גודאי הם, וזה שכתוב "מי עור" כי אם עבדי, כי העוסק בפשט נקרא עבד כנזכר לעיל.

ועליהם נתנבא ישעיה לעתיד לבוא שיזכו ללכת בדרך לא ידעו הוא דרך חכמת האמת, אשר בעולם הזה נתן להט הקרב והקרובים לשמור את דרך החיים שלא יובנו רזי התורה אלא לאזכים אליה כנזכר בפרשת נשא (דף קגג) וזה לשונו: **ואית נטירין אחרנים, כגון נחשים עקרבין ושרפין, ונטרין ההוא טוב, דלא ליעול**

ח. תורת הסוד הוא תורה לשמה, (אור יצחק פרק א'). **וכמו שאמר המגיד למרו הבית יוסף: אם תקבע עתים בחכמת הקבלה, אפתח לך בה דתדביק רזין סתימין דלא ידע יתהון בר נש.** (מגיד מ"שרים פרשת בא) - **ווי לעלמא דאנון אטימין לפא וסתימין עיניו דלא מסתכלין ברזי דאורייתא.** (והר חלק א דף כ"ח) - **אינון דעבדו לאורייתא יבשה, ולא בעאו לאשתדלא בחכמה דקבלה, דגרמין דאסתלק נביעו דחכמה דאיהי י מינה, ואשתארת ב' ביישה, וי לוז דגרמין ענייתא וחרבא וביזה והרג ואבדו בעלמא.** (תקוני זוהר תקון ל')

ט. **כשבא הרמח"ל ז"ע, והחל ללמוד לאחרים את הקבלה והזוהר ועשה תקון גדול הנקרא "עצת הרמח"ל הידועה" ללמוד זוהר הקדוש בחבורא בלי הפסק שזה מבטל את כל הגזירות.** **וכשבא הבעש"ט הקדוש ז"ע, החל לפרסם ברבים את לימוד**

תמן מאן דלאו איהו ראוי למיעל. דאי לאו הכי, כל חייבנא הוה עאלין ברזין דאורייתא. וגבין דא מאן דאיהו חייבא, וייעול למעבד רזין דאורייתא, כמה מלאכי חבלה וכו' מבלבלין מחשבתיה וכו'.

וזה שכתוב עוד (ירמיה מב, ט): **"אשים מחשף לפניהם לאור",** כי התלמוד בבלי שהוא מחשף המספר בפשט העולם הזה, אשים לפניהם לאור ויסתכלו מתוכו רזין דאורייתא הגנוזים בו הנקרא "ותורה אור". גם כל הקשיות שבתלמוד הנאמר עליהם תניא, והכי קאמר, חסורי מחסרא והכי קתני, ותיק"ו, כל אלו נראים בעינינו מעקשים יחזרו למישור וינראו איך הכרח הלשון להאמר בלשון הזה החסר והמעקש לסבת רמזי התורה הנסתרים ונרמזים בו.

ואל יאמר אדם: אם פו, מעתה אני פטור ומתיר מלהתעסק בחכמה הזאת עד לעתיד לבוא כי בעולם הזה אין פח לידעם, ולכן אמר הפתוב (ירמיה פס): **"אלה הדברים עשיתם ולא עזבתם".** ואמרו רבותינו זכרונם לברכה אעשה, אעזבם, לא כתב, שכבר עשיתם לרבי עקיבא וחביריו, וכמו שכתבו זכרונם לברכה על רבי עקיבא שהיה יושב ודורש על כל קוץ וקוץ תלי תלים של הלכות, ואם פו לא דבר ריק הוא, ואם ריק הוא מקם ואינכם חפצים לידע עם שהוא בידכם ובבחיירתכם והרי רבי עקיבא השיג בעולם הזה לסודות אלו, והנה זהו הנכון כמו שכתוב במשנה: **משמת רבי עקיבא בטל כבוד התורה, ופרשו המפרשים שהיה יודע להשיב ולדרש על כל קוץ וקוץ תלי תלים של הלכות, וזהו כבוד התורה והדרה ויפיה.**

יח) אוי להם לבריות מעלבוניה של תורה שאינם עוסקים בחכמת הקבלה שהיא נותנת כבוד לתורה, כי הם מאריכים הגלות וכל הרעות המתרגשות לבוא בעולם

וזה אצלי פירוש המשנה (אבות ו ב): **אמר רבי יהושע בן לוי בכל יום ויום בת קול יוצאת מהר חורב ומכרזת ואומרת: אוי להם לבריות מעלבוניה של תורה, כי בלי ספק בהיותם עוסקים בפשטיה ובספודיה לבדם היא לובשת בגדי אלמנותה ושק הושת כסותה וכל האמות יאמרו לישראל "מה דודך מדוד", מה תורתכם מתורתנו, הלא גם תורתכם ספורים בהבלי העולם. אין עלבון תורה גדול מזה, ולכן אוי להם לבריות מעלבוניה של תורה ואינם עוסקים בחכמת הקבלה שהיא נותנת כבוד לתורה, כי הם מאריכים הגלות וכל הרעות המתרגשות לבוא בעולם, כנזכר לעיל במאמר שהתחלנו בהקדמתנו זאת, וזה עצמו הוא בת קול המכריז בכל יום.**

הזוהר הקדוש, וזהו עיקר דרך הבעש"ט, כמו שכתב מחותני להבח"ח האדמו"ר מקלויזנבורג, וגם מחותני האדמו"ר מוויניץ ז"ע.

וכשבא הגר"א ז"ע, החל ללמד ביתר שאת את תורת הקבלה, וציווה לכל אנשיו ללמוד זוהר כל יום. והצה"ק רבי יצחק אייזיק מאמאראנא ז"ע אמר על הגר"א ז"ע, **שבא במיוחד לעולם הזה ללמד תורת הסוד, וכתב הרבה ספרים על הסוד, ואמר שרק בזכות לימוד הקבלה וישוב ארץ ישראל יבוא הגאולה.**

באותו זמן החלו המגולגלים של דור הפלגה מחדש את חטא אדם הראשון בתופעה של המשכילים, והחלו את יסוד התכנית של הסדר עולמי חדש. והפיצו שמועות כזב על לימוד הזוהר הקדוש, ומאז ועד עתה ארסם התחלחל בכל העולם וצמחו הרפורמים.

וְנִרְמַז בַּסּוּף "קול אומר קרא", ועל פיוצא בזה אָמרו גם פן בַּסֵּפֶר הזהר פְּרִשְׁת בְּהַעֲלֵתְךָ (דף קנ"ב). וְזֶה לְשׁוֹנוֹ: רַבִּי שְׁמַעוֹן אָמַר, וְנִי לְהֵוְאוּ בַר נֶשׁ דְּאָמַר, דְּהָא אֲוִרִייתָא אֲתָא לְאַחְזָאָה סְפוּרִין בְּעֵלְמָא, וּמְלִין דְּהִדְיֹוּטִי. וְעוֹד הָאֵי מְלָה דְאֲוִרִייתָא לְבוּשָׁא דְאֲוִרִייתָא אִיהוּ. וּמֵאֵן דְּחָשִׁיב דְּהֵוְאוּ לְבוּשָׁא אִיהוּ אֲוִרִייתָא מִמֶּשׁ, וְלֹא מְלָה אַחְרָא, תִּיפַח רֹחִיחַ, וְלֹא יְהָא לִיָּה חוּלְקָא בְּעֵלְמָא דְאֲתָי. וּבְגִין כִּן אָמַר דּוֹד הַמְּלַךְ עֲלִיו הַשְּׁלוֹם (תְּהֵלִים ק"ט): 'גַּל עֵינֵי וְאַבְיטָה נִפְלְאוֹת מִתּוֹרָתְךָ', מַה דְּתַחֲוֹת הָאֵי לְבוּשָׁא דְאֲוִרִייתָא וְכו'. טַפְשִׁין דְּעֵלְמָא, לֹא מִסְתַּפְּלִי אֲלָא בְּהֵוְאוּ לְבוּשָׁא, דְאִיהוּ סְפוּר דְאֲוִרִייתָא, וְלֹא תִּיר וְכו'.

עוֹד יֵשׁ מְקוֹם אַחַר פִּיּוּצָא בְּזֶה בְּפִרְשָׁה הַנּוֹזֵר עֲצָמָה (דף קמ"ט): וְזֶה לְשׁוֹנוֹ: וּמֵאֵן דְּאָמַר, דְּהֵוְאוּ סְפוּרָא דְאֲוִרִייתָא, לְאַחְזָאָה עַל הֵוְאוּ סְפוּרָא בְּלִבְד קִאֲתִי, תִּיפַח רֹחִיחַ. דְאִי הִכִּי, לֹאֵו אִיְהִי אֲוִרִייתָא עֲלָאָה, אֲוִרִייתָא קְשׁוּט.

וְהֵנָּה בְּחֻמְכִי הַפְּשִׁט עֲצָמִים שְׁתֵּי בְּחִינוֹת, אִם הִפְתָּ שְׁהִים יְרֵאֵי הַשֵּׁם וְעוֹסְקִים בְּהַ לְשֵׁם שְׁמִים אֲלָא שְׁנִשְׁאָרוּ בְּתוֹךְ הַחֲשָׁךְ מִנְעוּרֵיהֶם וְלֹא לְמַדוֹת סוּדוֹת הַתּוֹרָה וּמִתְיַרְאִים לְגַעַת בְּהֶם בְּאֲמָרָם "מִי יַעֲלֶה לָנוּ הַשְּׁמִימָה וְיִקְחֶהָ לָנוּ", וּמִי עֲלֶה שְׁמִים וְיַדְרִי וְיַגִּידָה לָנוּ מַה הֵם רְזִיָּה וְסוּדוּתֶיהָ, וְעַל פִּיּוּצָא בְּזֶה "וְאַל הַשְּׁמִים וְאֵין אֲוֹרָם", כִּי גַם שְׁהִים נִפְשׁוֹת חֲצוּבוֹת מִן הַשְּׁמִים אֵין אֲוֹרָם עֲמָהֶם וּבְמַחֲשָׁבִים יֵשׁוּבוּ וּמִשֵּׁם לֹא יֵצְאוּ.

וְעוֹד יֵשׁ פֶּת אַחֲרֵת וְהֵם קִצְתַּת תְּלַמִּידֵי חֻמְכִים חֲרִיפִים וּמְפַלְפְּלִים עוֹקְרֵי הָרִים וְטוֹחֲנִין זֶה בְּזֶה בְּפִלְפּוּלָם בְּבֵית הַמְּדֻרָשׁ, עֲלֵיהֶם נֶאֱמַר "רְאִיתִי אֶת הַהָרִים" וְגו' וְרַעֲשִׂים וּמִתְיַרְאִים לְגִשְׁתָּ אֶל מְקוֹם אֲשֶׁר אֹכְלָה הֵם רְזִי הַתּוֹרָה, דְּבִרְיָהֶם נִפְחָלִי אֲשֶׁר לְהִבַּת שְׁלֵהֲבַת וּמִתְיַרְאִים פֶּן יִצְרְבוּ בָּם צָרְבַת פְּעֻנָן "הֵוְאוּ יְנוּקָא דְהֵוְאוּ דְרִישׁ בְּחִשְׁמַל וְנִפְק אֲשָׁא מִיְנִיָּה וְאַכְלֵתִיָּה", וּמַה טוֹב וּמַה נְעִים חֻלְקָם אִם עֲלֵתָה לָהֶם כִּן וְיִשְׁרְפוּ בְּקִדְשֵׁת שְׁמוּ וְיִתְבַּר כִּי אֲשֶׁר אֹכְלָה הוּא, וְעַל פִּיּוּצָא בְּאֵלוּ נֶאֱמַר (מְשִׁלִּי כ"ד ז): "רְאִמּוֹת לְאֻוִל חֻמּוֹת", וְלָכֵן "בְּשַׁעַר לֹא יִפְתַּח פִּיהוּ". וְכֵלִי סִפְק כִּי הַחֻשְׁבִּים כִּן אֻוִלִים הֵם כִּי לוּלִי שְׁהִים חוֹשְׁבִים בְּעֵינֵיהֶם דִּי לָהֶם אֲוִתָּה הַחֻמְכָּה הַפְּשׁוּטָה שִׁדְעוּ בְּהַ וּכְבַר הֵם חֻמְכִים, לֹא הִיוּ נִמְנְעִים מִלְּכַנְס מִפְּנִימִיּוּתָהּ, וְעַל פִּיּוּצָא בְּזֶה נֶאֱמַר (מְשִׁלִּי כ"ו יב): "רְאִיתָ אִישׁ חֻמְכִּי בְּעֵינָיו תִּקְוָה לְכַסִּיל מִמֶּנּוּ".

וְאִם שְׁלַמָּה הַמְּלַךְ עֲלִיו הַשְּׁלוֹם, אֲשֶׁר עֲלִיו נֶאֱמַר (מְלָכִים-א ה' יא): "וַיַּחֲכֶם מִכָּל הָאֲדָם" וְכו', אָמַר

בְּסוּף יָמָיו בְּעַת שְׁחַבֵּר קִהְלַת (קִהְלַת ז' ג): "אֲמַרְתִּי אֲחַכְמָה וְהִיא רְחוּקָה מִמֶּנִּי", וְלֹא בְּדַעְתּוֹ לְכָל לְחַשֵּׁב שְׁכַבֵּר נִתְחַכֵּם אֲלָא חָשִׁב שְׁאֲפִשֵּׁר שְׁלַעֲתִיד יִתְחַכֵּם, כְּמוֹ שְׁכָתוּב "אֲמַרְתִּי אֲחַכְמָה" לְעַתִּיד עַל יְדֵי הִיגִיעָה, וְעַם כֵּל זֶה רָאָה אַחַר כִּן כִּי טַעָה בְּזֶה, וּכְמוֹ שְׁכָתוּב "וְהִיא רְחוּקָה מִמֶּנִּי".

וְמָה יַעֲשׂוּ הַפְּתָאִים הַיְתוּשִׁים אֲשֶׁר בְּזַמְנָנוּ זֶה בְּהִיוֹתָם חֻמְכִים שְׁמַחִים בְּחֻלְקָם וְשִׁשִּׁים בְּעַבְדוּתָם, וְהִרִי רְבוּתֵנוּ זְכוּרָנָם לְבִרְכָה חֻמְכִי הַתְּלַמוּד הַגְּדוּלִים וְהֵרָאשׁוּנִים אָמְרוּ: אֵין אָנוּ אֲפִילוּ כְּחִמּוֹרוֹ שֶׁל רַבִּי פִּנְחָס בֶּן יֵאִיר, וְאֵין לְתַמָּה מְזָה, כִּי הִרִי מִפְּרֶשׁ בְּכָתוּב "וַיֹּאמֶר אֲבָרְהָם אֵל נְעָרָיו שְׁבוּ לָכֶם פַּה עִם הַחִמּוֹר", וְדָרְשׁוּ בוֹ רְבוּתֵנוּ זְכוּרָנָם לְבִרְכָה 'עִם הַדּוּמָה לְחִמּוֹר', וְאֵין פְּנִינְתָם כִּי אָמַר לָהֶם כִּן עַל הִיוֹתָם נְעַדְרִים בְּלִתי חֻמְכָּה, כִּי הִרִי הַכְּתוּב אָמַר וְהַעִיד עַל אֲלִיעֶזֶר שֶׁהוּא אֶחָד מֵהֶם הוּא דְמַשְׁק אֲלִיעֶזֶר, וְדָרְשׁוּ חֻמְכֵינוּ זְכוּרָנָם לְבִרְכָה (יִזְמָא כח): 'דּוּלָה וּמִשְׁקָה מִתּוֹרַת רַבּוֹ לְאַחֲרִים'.

אֲמָנָם כִּבֵּר בְּאֵרוֹ חֻמְכֵינוּ זְכוּרָנָם לְבִרְכָה עֲצָמִים וְאָמְרוּ הַטַּעַם, לְפִי שְׁלֹא רָאוּ עֵנָן הַשְּׁכִינָה קְשׁוּר עַל הָהָר וְלָכֵן קִרְאָם עִם הַדּוּמָה לְחִמּוֹר, מַה חִמּוֹר אֵינוּ רוֹאָה, אִף אֲתָם כִּן. וְאִף אִם בְּמְקוֹם אַחַר נִרְאָה כִּי קִרְאָ כִּן לְאֲלִיעֶזֶר מִפְּנֵי שֶׁהוּא עֶבֶד, וְהֵנָּה הוּא קִנְיָן כְּסוּפוֹ כְּמוֹ בְּהִמָּתוֹ וְחִמּוֹרוֹ, אֵין זֶה רַק אֲסַמְתָּא בְּעֵלְמָא כִּי הִרִי יִשְׁמַעְעַל בְּנוֹ הִיָּה שֵׁם, וְהִרִי יִשְׁמַעְעַל בֶּן אֲבָרְהָם הִיָּה וְהָבֵן הוּלָךְ אַחַר מִשְׁפַּחַת אָבִיו.

אָמַר עוֹד (יְרֵמְיָה ד' כד): "וְכָל הַגְּבָעוֹת הַתְּקַלְקְלוּ", כִּי הַגְּבָעוֹת הֵם הַתְּלַמִּידֵי חֻמְכִים הַבְּחוּרִים הַנּוֹקְרָאִים גְּבָעוֹת אֲצֵל בְּחִינוֹת הַהָרִים הַנּוֹזֵר, הֵנָּה הַגְּבָעוֹת אֵלוּ נִתְקַלְקְלוּ לְגַמְרֵי, כִּי בְּרָאוֹת הַתְּלַמִּידִים הַקְּטַנִּים אֶת הַגְּדוּלִים הַהָרִים הָרָמִים וְרוֹדְפִים יוֹמָם וְלַיְלָה אַחֲרֵי הַפְּשִׁטִים וְאֵינָם עֲסוּקִים בְּחֻמְכָּה הַזֹּאת וְאֵינָם יוֹדְעִים, כִּי מִיִּרְאָתָם לְכַנְס בָּהֶם גַּם נִמְנְעִים מִלְּהַתְּעַסֵּק בְּהַ פְּנּוֹר, וְעַל כֵּן גְּבָעוֹת אֵלוּ נִתְקַלְקְלוּ וְלָכֵם שֶׁרַשׁ פּוֹרָה רֹאשׁ וְלַעֲנָה וְעֲלֵתָה בְּהֶם חִלּוּדַת טִיט וְרִפְשׁ לְכַפֵּר בְּחֻמְכַת הָאֲמָת, וְאֲוִמְרִים שְׂאֵין פְּתוּרָה אֲלָא פְּשִׁטָּה וְלְבוּשִׁיָּה בְּלִבְד עַל דְּרָךְ הַנּוֹזֵר לְעֵיל בְּפִרְשֵׁת בְּהַעֲלֵתְךָ, וְאֵין סִפְק כִּי לֹא יְהִיָּה לָהֶם חֻלְקָא בְּעוֹלָם הַבָּא כְּנֹזֵר שֵׁם בְּזֵהר. וּכְבַר נִתְבַּאֵר לְמַעַלָּה הַסִּבָּה כִּי תוֹרַת עוֹלָם הַבָּא אֵינְנָה כְּפִשְׁטָה רַק עַד שְׁם עוֹסְקִים בְּרְזִי הַתּוֹרָה וְסוּדוּתֶיהָ, וְזֶה שְׁלֹא בְּחַר בָּהֶם וְלֹא טָרַח בְּעוֹלָם הַזֶּה מְעַרְבֵי שְׁבַת לֹא יֵאֲכַל בְּשַׁבָּת, וְעֲלֵיהֶם נֶאֱמַר "הֵנָּה עֲבַדֵּי יֵאֲכָלוּ וְאַתָּם תִּרְעַבוּ" וְגו'.

וְכַמוֹ שְׁכָתוּב בְּתִיקוּנֵי זוֹהַר הַקְּדוֹשׁ תְּקוּן אַרְבַּעִים וְשִׁלְשָׁה (דף פב ע"א): בְּאוֹתוֹ זְמַן שֶׁהוּא יָבֵשׁ וְהִיא יִבְשָׁה, צוֹחֲחִים הַבְּנִים לְמִטָּה בְּיַחֲוֹד וְאֲוִמְרִים שְׁמַע יִשְׂרָאֵל, וְאֵין קוֹל וְאֵין עוֹנָה. זֶהוּ שְׁכָתוּב (מְשִׁלִּי א' כח) אֲזִי יִקְרָאֲנִי וְלֹא אֲעֲנֶה. וְכִךְ מִי שְׁגוּרָם שְׁתַּסְתַּלֵּק קִבְּלָה וְחֻמְכָּה מִתּוֹרָה שְׁבַעֲלָ פֶה וּמִתּוֹרָה שְׁבַכְתָּב, וְגוּרָם שְׁלֹא יִשְׁתַּדְּלוּ בְּהֵן [וְהַגְּרָ"א מוֹסִיף וְלֹא אֲשַׁתְּדַל בְּהֵן] וְאֲוִמְרִים שְׂאֵין אֲלָא פְּשִׁט בְּתוֹרָה וּבְתַלְמוּד, בּוֹדָאֵי כְּאֵלוֹ הוּא יִסְלַק אֶת הַמַּעַזְנֵן מֵאוֹתוֹ נִהַר וּמֵאוֹתוֹ גֵּן. אוֹי לוֹ, טוֹב שְׁלֹא נִבְרָא בְּעוֹלָם וְלֹא יִלְמַד אוֹתָהּ תּוֹרָה שְׁבַכְתָּב וְתוֹרָה שְׁבַעֲלָ פֶה, שְׁנַחֲשֵׁב לוֹ כְּאֵלוֹ הַחֲזִיר הַעוֹלָם לְתוֹהוֹ וְבוּהוֹ, וְגוּרָם עֲנֵי בְּעוֹלָם וְאִרְךְ הַגְּלוּת.

גַּם בִּישִׁיבוֹת הַקְּדוֹשׁוֹת נִמְנְעוּ מִלְּמוּד זוֹהַר הַקְּדוֹשׁ, וְאֲפִילוֹ שְׂרַאשֵׁם הַקְּדוֹשׁ בַּעַל הַגְּרָ"א וּמִרְן הַחֲפָץ חַיִּים וְהַחֲזוֹן אִישׁ זִיע"א וְעוֹד גְּדוּלֵי יִשְׂרָאֵל הָאֲמַתִּיִּים וְגְדוּלֵי רֵאשֵׁי הַיִּשִׁיבוֹת בְּעוֹלָם לּוֹמְדִים סְפְרֵיו בְּכָל הַיִּשִׁיבוֹת בְּעוֹלָם, (וּבְמִיּוּחַד סְפֵר הַיְדוּע הַקְּדוֹשׁ חֲפָץ חַיִּים וְשִׁמִּית הַלְשׁוֹן שְׁלֵמָא וְגוֹדוֹשׁ מוֹזֵהר הַקְּדוֹשׁ וְסְפֵר הַמְּקוּבְּלִים, וְלוֹמְדִים סְפְרֵיו בְּכָל יוֹם יוֹם, וְצִיּוּהוֹ לְלַמּוּד בִּישִׁיבוֹתוֹ כָּל פְּרִשְׁת הַשְּׁבוּעֵי שֶׁל זוֹהַר הַקְּדוֹשׁ בְּכָל שַׁבַּת וּשְׁבַת, וְדוּוּקָא הַרֵאשֵׁי יִשִׁיבוֹת מִהַלִּיטָאִים מִפְּצִיצִים לְשׁוֹן הַרַע עַל זוֹהַר הַקְּדוֹשׁ, רַחֲמַנָא לִיצְלוּ, וְלֹא רוֹצִים לְשַׁמּוּעַ בְּקוֹלָם). וּבְגַלְלֵל זֶה כְּתוּב בְּזוֹהַר שְׁמִי שְׁלֹא אוֹמַר לְלַמּוּד זוֹהַר וְלֹא לּוֹמַד זוֹהַר, טוֹב שְׁלֹא נִבְרָא בְּעוֹלָם, וְגוּרָם עֲנֵי בְּעוֹלָם וְאִרְךְ הַגְּלוּת.

הַשִּׁיר זְהַרְשֵׁבָת, לְחֵי עוֹלָמִים

לשיר את ניגון הרשב"י - בניגון של אני מאמין

אָנִי מְאֲמִין
אָנִי מְאֲמִין
מְבַקְשִׁים וּמְיַחֲלִים עַד מְתִי,
שְׂיֵאמֶר לְצָרוֹתֵינוּ דִי,

בְּנֵה בֵיתְךָ בְּבִתְחֻלָּה,
בְּכַח הָעֲצוּם שֶׁל כָּל מִלָּה,
לְטַל חֶלֶק בְּבִיאַת הַגָּאוּלָּה

בְּנֵה בֵיתְךָ בְּבִתְחֻלָּה,
בְּכַח הָעֲצוּם שֶׁל כָּל מִלָּה,
לְטַל חֶלֶק בְּבִיאַת הַגָּאוּלָּה

בְּצוּוֹתָא נִלְמַד בְּחֶשֶׁק,
נִשְׁאַב קְדוּשָׁה בְּמַתְקָא,
קוּל הָאֲדָרָא, יִשְׁמַע בְּרָמָה,
קוּל הַמַּעוֹרָר אֶת הַנְּשֻׁמָּה,
קוּל הָאֲדָרָא, יִשְׁמַע בְּרָמָה,
קוּל הַמַּעוֹרָר אֶת הַנְּשֻׁמָּה,

בְּזְכוּת הַתְּנָא הָאֶלּוּקִי, רַבִּי שְׁמַעוֹן בְּרַי יוֹחָאִי,
בְּכָל הָעוֹלָמוֹת יִשְׁפַע שְׁפַע רַב, בְּלֵי דִי,
בְּזְכוּת הַתְּנָא הָאֶלּוּקִי, רַבִּי שְׁמַעוֹן בְּרַי יוֹחָאִי,
בְּכָל הָעוֹלָמוֹת יִשְׁפַע שְׁפַע רַב בְּלֵי דִי.

